

У Новоме Саду 20. априла 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½, динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукопис се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Христић васкрес!

Христић васкрес, баш у петак!
Христић васкрес!, знате л' чији?
Христић васкрес напредњачки!
Христић васкрес у Србији!

Христић васкрес! глас се шири,
Уздрхтала српска Дрина;
„Христић васкрес!“ Јуде вичу;
Радује се Палестина.

Христић васкрес! сви то знају;
Знају деца, знаде мома.
Христић васкрес! — никог нема
Да неверни буде Тома.

Христић васкрес баш из мртвих!
Апостоле своје мери;
Он не нађе свога Петра
Да га трипут изневери.

Христић васкрес, па се чуди;
Њему било, што не бива.
Ал не нађе свога Јуду
Да га мучки исцелива.

Христић васкрес, баш из гроба,
Па другима гробље бира...
Његов баба, роми даба
Тријумфира.

Ва истину, ко би рек'о
Да ће светлост толко спават',
Вековима после Христа
Да ће Христић ускрсават'.

Христић васкрес! а на крају
Правда сваком своје дели; —
Само штета што васкресну
Пре нег што га разапели.

Ахил.

Политични преглед.

„Христић васкрсе из мртвих, смртију себе не поправи, и сушчем ва гробје Чеди живот даровав“.

Тако се ево заори песма ускршња у Београду. Званичне новине и ускршња јаја излазе у црвеном оквиру. Чим сам читао у чивутским новинама, да се у Србији спрема нека министарска криса, одмах сам знао, да ће ту бити не само криса, него и брашна и таране (та ране су наша дедовина) што је све самлевано у Гараша-новој старој воденици. Сад дакле могу од тога брашна и криса месити народу колаче; за које се не може рећи, да им се није на-дао. Међу ускршњим колачима има, као што је познато једна врста, која се зове батинице, нека се народ дакле и томе нада; капларски штап већ неће фалити. Од велике недеље даклем започеће „Видело“ опет клепати, а „трнов венац“ метуће се мученику на главу, жене мирносице имаће опет коме ноге помазивати.

Међу тим ће напредњаци опет у побожности пе-вати: „придите пиво пијем новоје, не ва исцеленије души“ — и т. д.

Кад се даље обазремо по свету а оно имамо шта и видети. Наше њиве и ливаде, које су до сада биле мађарском бојом бојадисане, даклем зелене, сад су наједанпут промениле боју, јер их је Дунав по-плавио, даклем су добиле српску боју, то јест про-пале су. Вилово, Борча, Овча и друга наша места сад су права Венеција, шта више, још и славија него

Венеција, јер док је онде вода само по улицама, овде у овим нашим селима има је и на тавану и више кровова.

Него се случај постарао и за оне, који су због поплаве озебли, те им на брзо даде прилике да се могу огрејати у Вел. Кикинди, где су деца наложила велику ватру, али ће добро бити, ако се ти сиромаси узмогу одгрејати на топломе родољубљу и човечности српској, као што се, хвала Богу и доброме срцу српском и започе већ загревати, и дај боже да пострадали народ тај буде опет поплављен силним новчаним прилозима са свију страна, и да се опет запали топло родољубље у сретнијем делу српства, те да ватрено прилажу и даље у помоћ овим невољницима.

Мађарски „Немзет“ одговара неком румунском листу, који се тужио да народности имају велике терете да носе: „није то истина вели „него напротив Мађари имају више терета да носе, јер они морају да обављају сва важнија звања и у оним крајевима, где народности живе“. На ово „Парламентар“ бечки примећује: То је, као кад би ко рекао: „Није истина да народности гладују, јер ето Мађари једу место њих“! —

Бацајући даље поглед по свету опажамо да се у Карловцима нешто миче. Spreма се да се прослави 40 годишњица, од како гимназијско здање није окречено, од како се у богословским студијама није променило ни једно слово и од како је Герман постао калуђер. Онда је он дакле био пострижен, а после је он, — наравно као архијереј (и као власник даљског спахилука) друге стригао.

Даклем Пештанска је порота ослободила Јоту Грујића. Ко би се томе надао! И тако дакле неће-

мо имати новог „Вацког“, — јер без сумње би и он онда узео титулу: Јота Грујић Вацки.

У Пешти је покренут „Српски Дневник“, орган Срба посланика на хрватском и пештанском сабору. Да ли га, боже, баш сви ти посланици држе? Требало би, кад је њихов орган. Као год што народне органе држи народ, тако би и посланички орган, требало да држе сви посланици.

Али да, збиља, имам још на нешто да се осврнем:

Гавра Бољарић и Тајшановић у Сарајеву издају „Српско православно пјеније“ и веле да је то пјеније „посвећено барону Федору Николићу и његовом сину“ (можда и његовом духу). До сад се држало, да је православно пјеније посвећено богу оцу и сину, а не барону и његовом сину; а сад ето свештеник и учитељ један мењају посвету. (Ваљда барони боље плаћају него бог?)

Страсне недеље.

Шта један венац — грана трноплета!

Шта два три млаза с тела разапета!

Шта један живот, шта ли сто живота!

Шта једно ругло, шта ли сто срамота!

Шта један издах молитвена ваја

и шта ли триста таквих уздисаја!

Тек један тренут, један навир суза,

па одмах тренут свих земаљских уза —

и душа оде у надземни свет.

Ал' сваког дана издисати тако,

и сваког часа ронити у пак'о,

па опет горе по вихору нада,

па опет доле по бездани јада —

ПОДЛИСТАК.

„Малер.“

Траги-комична збиљница у три писма, примању и одиштуњу, малом неспоразуму и великој кубури. (Догодила се ових дана, у „овим“ крајевима.)

Лица:

Награјисало Награјисаловић, учитељ, Брзојавка, пошта, писма.

(Призор први и последњи.)

Награјисало Награјисаловић (долази сав запурен, брише са чела зној, који му у виду грашка без „махуне“, цело лице осуо, показује при томе свилену мараму од најфинијега „конофоса“, по којој би бар десет мишева могли се сиграти „жмуре“).

Фала богу! Фала богу! Фала богу! Три пута те фалим боже милостиви, јер да ти не умудри високу владу, остах ја као увек без хлеба, па да виш патње и беде с' нова! Истина, да ме малери прате још од колевке, јер преповедају, да сам сам себи хтео у колевци да одгрзем — нос, али шта су сви малери овога света, на спрема малера: не имати хлеба! . . . Пробао сам све и сва, да одучим дерни стомак од тог непрестаног захтевања за храном, држао сам му морске придице о његовој прождр-

љивости, о његовој халапљивости, па знате шта ми је на све то одговорио? Почео да музика, да извија неке чудне ноте, да ми свира песму, о празном стомаку! . . . Има света, који тражи преко леба погаче; па чак и мене беде, да сам то радио, али вера и бог ја би пре три дана узео и најцрње парче хлеба, само да сам га могао добити! . . . Колико њих има, који имају лепо парче хлеба, па и ако није бог-зна какво велико, ама је тек хлебац! . . . Неки опет воли и комадић суве проје, ако му га пружа братска рука ако уз то може да послужи своме роду и народу, а неки опет грамзи за лепшим и бољим парчетом, па не пита, коме служи, и како служи . . . Но није ствар, да филозофирам о другима, кад сам, богу фала сад и ја срећан, пресрећан! Моји обични малери канда ће да се угуше, слушајући ово лепо, ово красно писмо, које ми је стигло, и које ево вели: (чита писмо) . . . „Земаљска влада.“ . . . „Разабравши све околности, подељујемо вама на вашу молбу, место „учитеља вероисповедних школа, у селу Вашковцу, под-писан: барон“ . . . — Не могу му име прочитати, али шта мари! . . . Даклем ја сам вам учитељ комуналних школа са седиштем у Вашковцу!! . . .

Државна служба! . . . Није шала! . . . Рука увек у царском џепу! . . . Царев слуга! Нема ту цркве-

знате ли, знате л', како се то зове?

Ни вечност не зв' за болове ове!
јер нити смрти нит' животна мама,
нит' венац груне нит' се крст разлама —
а цео народ, цео разапет!

Опрости, Боже, озго са висина,
опрости за се и за свога сина!
Ал' ова мука не да души лећи —
та бол је овај и од твога већи!
Јер шта је теби, теби, Боже јаки,
коме је земља к'о мехурић лаки,
саћи за часак у прашину нашу,
испити једну, једну горку чашу,
умрети једном за свој самотвор?

Ал' где ће народ, где самртност худа,
распетих, трошних, раскиданих уда,
сносити вечно умирање живо,
којим га удес жалостни дарив'о?
Страшне су муке, бесмртника вредне!
Нит' знамо дана нити ноћи бедне,
свуда нам само крв се крвљу каља,
свуд само лавез и врисак богаља —
уморства страшног грозни неумор!

Ај, један народ, као једна грана,
па тако распет на стотину страна,
па тако расут у хиљаде клика,
па тако препун, препун одпадника,
па тако дичан — а тако се пог'о
па тако скучен — а тако би мог'о!
И кол'ко клица, кол'ко шибља нова,
толико нових све нових крстова —
а мушки понос Голготе му брег!
О. дај ми, Боже, о ускршћу своме
босиок свести, да прекрстим њоме
мудрости наше недомашај бледи,

не опшине! . . . Нема ту школског одбора! . . . Него
одма са предстојником котарским у корешпонденцију, шта
више, и са великом владом у додиру! . . . Како ми ситни
изгледају ови народни учитељи, наспрам мене, . . . цар-
ског човека! . . . Али нека, нека, и време је било, да
се и мени разгали та мутна облачина, у којој ништа за
мене не беше, до „малер за малером“. Таман се где
скрасим, ето ти напасти! Те ово, те оно, али по мене зло
и наопако! . . . А данас? Данас се не бих мењао, ни са каквим
надзорником „обичних“ школа! Та и ја могу бити скор-
им равнатељ, па иншпектор, па референт
код зем. владе! . . . Али сам се у препонизности мо-
јој, у срећи мојој одмах и захвалио високој влади на ово-
ме дару! . . . Како сам оно рекао? Ево концепта! (чита
„д р у г о п и с м о“) „Високо преславна земаљска владо!
„ . . . У највећој понизности, покорно подписани са овим
„се, на подељеном му месту учитеља у Вашковцу — за-
„фаљује! Покорни и понизни слуга Награјисало На-
грајисаловић“! . . . Тако! То ће им годити, видиће ду, да
и ја умем бити благодаран да нисам протак; па кад са-
знају, да у мени имају тако верног слугу, . . . хе! ко зна,
каква ме будућност чека! . . . А шта ће онај са депешом
овде? . . . Зар мени? . . . Збиља! Гле! депеша на котар.
уред за мене . . . Награјисала Награјисаловића.

да Србин опет очима прогледи,
да груне вољом, да подпали слогом,
да крене отуд', где је зап'о ногом,
да стигне оне, што му на пут сташе,
па да се опет руке руку маше —
и дигну у зрак свог имена стег!

С. Лукин Лазиф.

Прича о створењу Христићеве владе.

Бог је створио свет за шест дана; Христићева
влада створена је равно за шест ноћи, указ је потпи-
сао у 2 сата по поноћи. Кад је бог створио свет
онда је наступила недеља, а кад је створена Хри-
стићева влада, сад ће наступити — недеља.

Кад је створен свет чуле су се речи „нека буде
светлост!“ а кад је скупљена Христићева влада,
била је девиза: нека буде мрак!

Бог је узео прашину, плуноу је у њу, замесио
је, и Адам беше готов. Код Христића је наопако.
Он је готов; за тим ће нам замесити; тада долази
пљување и тек на послетку ће бити од њега прашина.

Бог је створио најпре разне животиње, па тек
онда Адама. Овде наопако (и у зао час). Створен је
Христић, а њему је остављено да створи гује, јакрепе,
змије и орлушине, које му буду нужне.

Бог је рекао Адаму: „Од оне племените јабуке
да не узимаш, то није твоје!“ Христићу је речено:
„Од уставне јабуке, на којој је народно право, узимај
колико год хо еш!“

Кад је Адам узео од забрањеног плода, онда тек
опази да је го, наг, те се мораде покрити смоковним
листом. Кад Христић буде брао са дрвета народних
права, и он ће остати го и наг, и њега ће бити стид
и срам, али голотињу своју неће моћи покрити смо-

Шта ли ће, боже бити унутра? (уз има депешу и
полако је отвара). Да ме не зове вис. влада себи??
Да неће да се осведочи, да ли ће ми моћи поделити ка-
кву бољу штацију?! Или можда . . . но, да видимо! . . .
Шта? шта је ово? у зао час! шта је ово!? Еј, терету!
еј, малеру, зар опет?! . . . Али то није могуће, то није
могуће, то није истина! ја не умем добро читати . . (чи-
та на г л а с) „Почем се Награјисало Награјисаловић на
подељеном му месту учитеља у Вашковцу, данас за-
„фалио, то му оставку примамо, и наређујемо, да се
„у Вашковац намести Мачковачки учитељ „Срета Срећ-
„ковић Земаљска влада“ Ама људи! Ама све-
те! Та то не може бити! То несме бити! Које још изгу-
био своје место зато, што је био за фалан?! Та ако
сам се за фалио, нисам се „зафалио“!? Разумете ли?
То јест: ја сам се зафалио на милости, на доброту,
али не на месту, за име бога! . . . Еј јадни Награји-
сало Награјисаловићу! Шта ћеш сад? Ти си ето жрт-
ва твоје за фалности!!!

Еј наопако и узаочас!!! Идем брже господину пред-
стојнику, док није доцкан било! (одјур.)

(Истинити догађај).

Др. Казбулбуц.

ковим листом, јер тога у Србији нема. Но и за то је састарано, — он ће ту голоотињу покрити орденом.

Бог није баш јако штедио Адамова ребра, јер је од једног ребра створио Еву. Код Христића је друкчије. Њему се довикује: „Ти можеш свакога, ко се макне, у ребра лупити, али добро чувај своја ребра, да ти их не поломе!“

Кад је стваран Адам, онда се није знало да ће скоро за тиме убити брат брата; а кад је стваран Христић могло се унапред знати, да брат брата неће ни мало штедити.

Адаму је речено: „Чувај се змије, да те не превари!“ Христићу је речено: „Видиш ли ону змију, она ти је пријатељ!“

Но и Христић се осетио сам, исто као и Адам. И он се осврте најпре за женом, т. ј. за особом, која носи мидер, а та особа у Србији не зове се Ева, него Абердар. Но српска Ева не хтеде загрести јабуку (гривла ју је пре доста. Ур.), сад јој је изгледала сувише кисела.

За тим Христић поче премишљати, како ће доћи до друштва. Падеше му на памет речи: „В начаље бје слово, и слово бје богу, и бог — Ха, тако је, кликну он. Дакле Богичевић нека буде, јер бог и тако и тако неће штети имати посла са мојим кабинетом. И тако постаде Богичевић министар.

За тим стаде премишљати, ко је то у Србији тако гладан славе а још није био министар, тако гладан да ће због тога заборавити на све. Да, да, ко је славе гладан? — Е па Владан; паде му на памет, — и тако постаде и др. Владан министар (а „Отаџбина“? — шта је стало до отаџбине, главно је да једаред и Владан влада).

Да се не би још дуго мучио, он рашири руке и завапи: „Придите чеда, послушајте, мене страху господњу научу вас!“ Чим је изрекао: придите чеда, — а Чеда (Мијатовић) дође и сам и још неколико за њим. — И тако се попуни нов кабинет. И бист утро, и бист вече, ден први.

Толико за сада. А о ономе, како се отац Ноје опио и шта је урадио, па онда о потоцу, о брегу Арараду или Арарату прича ћу вам други пут — не може бити све наједанпут.

У ш т и п ц и,

Краљ Милан као вели: кад је у Бугарској могао бити лајтнант Батенберг кнез, за што не би могао у Србији бити „каплар Никола“ министар.

У осталом долази нам ускрс. Па да би се српски народ имао с киме куцати, доведен је Христићев кабинет.

Цветне недеље 1815. год. узвикнуо је Милош Обреновић: „Ево мене, ево рата с Турцима!“ — Цветне недеље ове године чуо се узвик: (Ево (про) мене, ево рата са народом!)

Један посланик у српској скупштини предлагао је да се укину окови. То се законитим путем могло учинити. Али како се може законитим путем постигнути да се укину Христићи?

Ђира. Даклем хтели су да радикалну скупштину, још неко време задрже. Али кад она виче: живио народ! Онда јој се морају запушити уста.

Спира. Еле запушавање уста то је прво дело Христићево. Па како ће онда народ говорити?

Ђира. Ја не знам. Мора ће се ваљда служити рукама, ка' и други немаци.

П у с л и ц е.

□. Што молисмо (у прошлом броју) бога домолисмо. Сачувао је у Србији поштене људе од срамоте. Сад не можемо тако брзо опет богу досађивати.

+. Ко другом јаму копа, сам у њу пада. Тако вели пословица. Тако исто ко друге хоће да изигра, пре или после изиграће сам себе, — а то је још најјефтиније.

††. И сам краљ Милан помишља да би се у Србији незадовољство јако распламтило. За то је и наименовао Владана да (раба)г а с и.

∕∕. Наравна ствар да је свему чуду Гарашанин тајни саветник. Али ту сву мудрост тешко да је исписао само из свог прста. Биће ту и други прстију.

§. Бизмарк је ових дана први пут понео наочаре. Даклем може се и њему узјашити на нос.

© Хоће ли се, боже, сада либерали и радикали опет измирити? Или ће се и у казаматима свађати.

Мајчин савет.

Кад сам био још малечак,
послала ме мама
да дозовем тета-Јелу
да не седи сама.
Диг'о сам се и отрч'о
до тетина стана;
јест, ал' хоћеш! Кад сам стиг'о —
врата закључана!

Ја се дигнем, шчепам алку
 и закуцам лако,
 али нико да се јави —
 нико да се мак'о.
 Ја и опет куцни, куцни
 неколико пути;
 алка јечи, кућа јечи —
 али тета ћути!
 Ветар звижди, снег промиче,
 а ја чекам тако;
 најзад мирно у крај седох,
 па сам горко плак'о
 Но сад ми се досадило,
 а мраз стег'о љући,
 покупим се, отрем сузе
 па загребем кући.
 „Шта је било?“ — пита мати,
 узев' ме на крило.
 „Зебу прсти, мрзну ноге —
 ето, шта је било!“
 „Тета-Јела, као да је
 од сувога злата,
 чувају је девет брава
 и проклета врата!“
 „Ништа за то — мати рече —
 сад се боље спреми,
 па се врати, куцни јаче,
 жешће се устреми,
 па подвикни танким грлом:
 Јело, тета-Јело!
 па ни бриге, мајчин сине,
 чу ће те за цело.“
 Послушо сам мајчин савет
 — Бог нека јој плати! —
 подвикн'о сам, куцн'о јаче
 и затресо врати!
 И, где чуда, шта се чини
 од мене јунака:
 попуцаше девет брава
 од топуза јака!
 Дође тета за трен ока,
 ко да је доврача',
 па ме јоште пољубила
 и дала колача!
 *
 Тешко оном, кој се првог
 неуспеха боји,
 јер док дете не заплаче,
 мати га не доји.
 Но где треба чврсте руке,
 окани се плача!
 Тврда воља, мушка воља,
 од свега је јача.

С. Л. Лазиф.

Грађа за нову енциклопедију.

(неазбучним редом, или азбучним нередом.)

(Продужење.)

Бакар = Стихотворцима врло мила реч, јер се њоме могу да начине чист срок: „макар бакар“.

— ал тако веле само онда, кад немају изгледа на дукате и на талире.

Сено = кад је труло може од њега по некоји министар фиванције да направи себи, ако не капу, а оно бар капи тал.

Право = мађарски се каже „јог“. Са јогундуком нема исти корен, али често има заједнички цвет.

„Неколико“ = тако се обично потписује под изјаве баш онда, кад би добро било знати колико их је и ко су.

Динарски алпи = велика брда и стење, која су напредњаци навукли на Србију, да народ има под чиме стењати.

Здрав стомак = то је оно што се иште од карловачких благодејанаца да може сварити несварено сочиво.

Керимова сабља = карактеристика ових грофова, с којима се краљ Милан најрадије дружи.

Начело = луксус, кога се мора одрећи свако, ко у Србији под Ник. Христићем жели да остане окружни начелник.

Стев. В. Поповић = школски референт, који до сад због других пречих послова није могао баш свуде да доспе, али сада, као уредник „Српског Јеже-Дневника“, ваљда ће моћи доспети и куд треба и куд не треба.

Богумили = тако се некад звали неки јеретични просветоносци у Босни. И сада има јеретични просветоносаца, — али сад се не зову тако.

Швајцарска = земља, за коју се каже: — „Иди па види!“ — Али има на овом земном глобусу и таквих земаља, за које се може казати: „Види, па иди!“ (Продужиће се.)

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Наш мали Ранко учио код куће катихизис и баш је на глас пофтораво ове речи: „Поштуј старије своје да дуго поживиш на земљи“ кад уђе у собу Милош, његов брат, који је само годину дана старији од њега, па чувши шта Ранко учи, рећи ће му: Ето видиш, мораш и мене поштовати јер и ја сам старији. — То Ранку није било баш право па му одговори: Е, и ја ћу бити старији па онда мораш ти мене поштовати.

Милош. Кад ти будеш старији, ја ћу бити још старији, и тако ћеш увек морати ти мене поштовати.

Ранко. Е да, у катихизису не стоји, да се морају поштовати они који су још старији, већ само они који су старији. Т.

Дошло неко сироче у нашу кућу да му што у делимо. Мати га уведе у собу, да се мало огреје и даде му нешто да једе. Ту је био и наш мали Ранко који не скидаше очију са овог сирочета.

Мати запита сироче како му је име.

Сироче. Лаза.

Мати. А презиме?

Сироче. Којанов.

Онда Ранко шапну матери: Питај га како ће се звати после зиме.

Т.

Ранко. Је ли, ујо, за што ти идеш увек да ловиш зедрове?

Ја. За то, јер ти волеш јести зедрове.

Ранко. Е, ал ја још већма водем јести бомбона; па зашто не идеш да ловиш бомбоне?

Ја. Бомбони се не лове, јер њих можемо увек купити.

Ранко. Па зашто ми их не купиш?

Т.

Јовица. Је ли мати, шта је то Шабац?

Мати. То је место у коме се твој отац родио.

Јовица. А у коме сам се Шапцу ја родио?

Мати је увек Јовици говорила кад га је у цркву слала да у цркви мирно стоји, а кад му попа да навору, да га пољуби у руку. Јовица је тако и чинио. Једаред донесе из цркве и кући мало наворе, и метне је на стол. Док се он окренуо, дошла мачка па појела навору. — Мати, која је била у кујни, чује плач. Уђе у собу да види шта је. А Јовица јој јецајући рече: појела мачка навору, — пу-пу-пусти ме да је водим попи, да га пољуби у руку.

Шарени шљунци

пише за „Стармали“ 5-ко у Вршцу.

Мој чика Лола добије ово дана једног калфу „Швабу“, на ком је приметио да се непрестано чеше, и ждрапа, па ће му рећи: „Си Фетер си хам зи лајс“. а шваба му одговори српски: „ја немам много, само аин пар“. „Та ке цун траи таифел си верден зи мајн хауз махен фол“ рече му чика Лола, ал шваба се расрди па поче да купи свој пинкл ам пукл, јеспап на штап, па рече чика Лоли: „Лебен си вол, а ја не знала да ви тако „хаглих“ а ја и не дошла код вас та ради.

*

Покојни деда Тршан имао је обичај да своје калфе пре времена буди и то са читави два сата и више него што би требало, па једанпут рећи ће му један калфа (мислим да је био из Баранде) мајсторе! како то ви знате кад треба да нас будите, а немате сата у кући. Та шта ми треба сат, оћеш бољег сата од петла на дуду. Кад једно јутро опет пробуди мајстор калфе, а овај ти се узпужа на дуд, увати петла па му заврне шију. Мајстор чувши да нешто с' дуда кречи, продере се: који је то враг на дуду? „Та ја сам мајсторе навијам сат“, одговори калфа, а уједно се и за киселу чорбу побрино.

*

Са мнош у једној кумпанији бијо је и неки Ђока Путник који је сваку заповест наопако схватио.

Тако једанпут прочита се заповест да сваки момак који ноћу ради себе напоље излази да увек „мантл“ са собом понесе те да се не би разладио и какову болест навукао. И Ђока је тај „Бефел“ чуо, те тако када је једну ноћ из собе нужде ради изашао, пребаци свој по „форшрифту увијен мантл“ преко рамена па хајд, на несрећу сретне га „Иншпекцијонс официр“ па га упита: Зар ви нисте „Бефел“ чули. Та не само чуо већ и сам га и прочитао, и зато нисам хтео без мантла напоље изаћи, одговори Ђока.

*

Када је за време српско-турског рата год. 1876 моја кумпанија из Каменице до Новог Сада, одатле Лађом до И. путовала и даље преко фрушке горе на границу маширала, но у И. треба да преноћи и „растује“ па онда зором даље. То је било на сам Ивандан, компанија је стигла у И. баш пред подне, исти Ђока Путник који је велика шаљивчина бијо, а неби се за живу главу насмејао, шта ће, оде у једну гостионицу, а чуо је да је гостионичар чивутин и рече: „Послао ме господин капетан да ми дате за њега целокупан ручак, и при том да му дате приличну порцију меса ма од које живине но ако би имали од патке то би најволио. Гостионичар му рече да дође за по сата и може све па и месо од патке добити. Кроз по сата оде Ђока и добије ручак, притом и литру „Бургундера“; оде у свој квартил па се нарани боговски, а и Бургундер није поштедио. Гостионичару је наручио када ј' посуће натраг донео, да спреми добру вечеру, и да ће по њу доћи уједно и рачун да напише додавши да је госп. капетан рекао да гледи да је у рачуну умерен, а вечера мора бити тачно у 6 сати готова. Ђока је и по вечеру дошао, и зачудио се колико разних фела натоварио му гостионичар. Када је Ђока и вечеру сподобио, и посуће тек око 9 сати у вече однео, и рекао гостионичару да сутра зором преправи „фруштук“ а капетан ће доћи да „фруштукује“ а уједно и „цех“ исплати.

Од господин капетана наређено је при „Бефелу“ да ће „хорнист“ чим куцне 3 сата у јутру свирати „фергатерунг“ сваки да гледи да што пре дође да се пре пође, да би пре до Раче стигли, и да не би по сунцу и врућини „маширала“.

У јутру тек компанија „Сак унд пак“ да пође, ал ето ти гостионичара трчи ко без душе па право пред госп. капетаном.

Гостионичар: Молим господин капетану ваша рачуна није јошт „гедект“.

Капетан: Какав рачун?

Када му гостионичар исприча све по реду како је било, капетан се љутећи насмеја па му рече: А познајете ви тог момка. Како да га не познајем. Капетан извади сабљу и стаде командовати: „Хабт ахт“ „Компани ин ајн глид“. Када се сви војници у један ред ставише рећи ће капетан гостионичару: „покажите га који је тај“. Гостионичар пође загледајући сваког војника, пређе једанпут врати се натраг, пр'ће јошт једанпут, а када и трећи пут пређе и све војнике редом је разгледао, упитаће га капетан: Па добро како је тај момак изгледао. Господине био

је на једно око Ђорав. А пас ти матер зар си ти кадгод у твојем веку видео Ђораву војника. „Допелрајен линкс ум“ компани марш“. Чуо сам где чивутин рече: „шене гешихте“, а Ђока ни лук јео ни лук мисао. Када смо већ прилично далеко били окрете се капетан и рече: Нека му је на здравље ко се у моје име прочитао. Ђока ни пет ни шест већ рече фала господин капетану, јер иначе је врло тачан, чист, солидан, и врло добар, и без и једне казне војник био, а кад га је капетан упитао: Па што је тражио онај чива Ђоравог момка? Па ја господине кад год сам с њим говорио ја сам лево око затворио. Капетан је само вртио главом.

Изврсна способност.

Управитељ позоришта: „У каквим улогама играте ви најбоље?“

Глумац: „У свакој улози сам изврстан, господине управитељу. Моја способност за драме позната је у целој околини. И лане сам у ском позоришту — кад смо „Геновеву“ представљали — на највеће задовољство и публике и критичара представљао — кошту.“

У вагону.

„Како сте смели на прву класу сести, кад сте карту за трећу класу извадили?“ осече се кондуктер на г. Мојшелеса, који мирно сеђаше и неки бардак на крилу држаше.

„Хе, молим лепо, овај видите, ја у овом бардаку носим коломаза, па, пошто врло непријатан мирис има, држао сам, да ће боље бити, да седнем тамо, где мање путника има.“

Добар савет.

— „Нечувено! Моја жена никад не завири у кујну да види шта се тамо ради.“

— „Лако је ту помоћи. Ја ћу те научити шта да радиш, па да ти жена увек у кујни буде.“

— „Шта?“

— „Нађи се чешће око куварице.“

Навика.

Сваки човек има по неку навику. Ја, на пример, не могу никад ручати ако за тим не попијем шољу црне кафе. —

И за то се постарао.

Стари господар Гавра био је врло љубоморан због своје лепе, младе жене.

— „Кад-год од куће пођем увек забравим своју жену у соби. Ево кључ!“ тако се хвалио једном пред својим пријатељима.

— „За име божије! како можете тако што чинити? Та може случајно и ватра да се деси. Сирота жена, изгорела би унутра!“

— „Е, и за то сам се постарао! У случају ватре — оставио сам жени други кључ!“

Изванредна сличност.

— „Јуче сам видео у кафани једног господина који здраво личи на тебе.“

— „Не може бити!“

— „Тако је личио, да је, шта више, и 5 фор. од мене у зајам искао.“

Забринуо се.

Господин неки седећи у пивари дао се у мисли: није могао да се опомене, колико је попио. — „Зацело не знам: да ли сам 6 или 7 чаша пива попио? Биће, мислим најбоље ако само 5 платим.“

Нежан муж.

Дебели госп. Гавра шетао се са својом мршавом госпођом Персидом једног лепог дана по варошкој башти и пошто су се јако уморили уђу у једну гостионицу у намери да се одморе и — вечерају.

— „Нема друго ништа осим једног печеног пилета“ рече им келнер.

— „Само једно једино печено пиле!“ повиче госп. Гавра љутито. Но сад сам баш љубопитљив: шта ће моја жена јести?!“

Чувао их.

— „Ви сте јуче са два проста баке у бирцу били и са њима пили!“ Тако се осече капетан на старог стражмештера.

— „Јест, господин капетан; — али само зато, да их сачувам да се не опију и после не лудују.“

— „То не разумем!“

— „Видео сам да су њих двојица заповедили три литре вина, па знајући, да је то много за двојицу, — остао сам као трећи, — само да би на њих што мање дошло да се не опију.“

О имендану.

— „Честитам вам, драги куме, имен-дан — Симеона“

— „Благодарим, не примам.“

— „Како то?“

— „Док сам још нежењен био — славио сам тај дан, али одкако сам се на та ј дан венчао, — Симеон ми је крвни непријатељ постао, пре би се тукао с њиме него што би га славио.“

Што да плати?

Лекар: Бићу тако слободан да вам поднесем свој рачун
Домаћин: Па за што иштете 50 ф. ?

Лекар: Па за лечење Ваше покојне жене.

Домаћин: Јесте-ли ми излечили жену?

Лекар: Нисам.

Дом: Или сте јој, можда, припомогли да што пре умре?

Лекар: За име божије како можете тако што говорити?

Дом: Е, па када је нисте ни излечили, нити пак припомогли јој да што пре умре — што да вам платим онда : 0 фти.

„Бојим се јако, рече једна распикућа свом познанику — „да најпосле као просијак ни умрем.“

— „То би и које како било — одговори му познаник — но ја се бојим још нечег и горег: да као просијак не узживиш!“

Скупио Рци— Т.

Изашла је из штампе књига :

„ХРИШЋАНСКЕ СВЕТИЊЕ НА ИСТОКУ“

ОД МИТРОПОЛИТА МИХАИЛА
ДРУГО ИСПРАВЉЕНО ИЗДАЊЕ.

Ко жели да са душевном насладом ову књигу прочита сад пред наступајуће ускршње празнике, нека у напред пошље предплату од 60 новч. па ће књигу о нашем трошку добити. Ко унапред пошље 1 фор. 80 новч. добиће о нашем трошку послате осим горе наведене, још следеће две књиге од Митрополита Михаила :

1. „СВЕТА ГОРА АТОНСКА“,
 2. „ЖИВОТОПИС ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ“,
- које књиге иначе коштају 2 ф. 10 новч.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

КЊИЖЕВАН ОГЛАС.

ИЛУСТРОВАНИ ЛИСТ
ИЗЛАЗИ ДВА ПУТ МЕСЕЧНО

ЦРНИ ЛИСТОВИ

ЗАПИСНИК КРИВИЧ. ДОГАЂАЈА
приче, новеле и описи кривичних догађаја
свију времена и народа

I коло, свеска 1 до 12 по 25 новч.

Дванајест свезака ЦРНИ ЛИСТОВА доне-
ли су 24 слика и 46 приповедака и новела

НОВО КОЛО — ЦРНИ ЛИСТОВИ — НОВО КОЛО
стају за Април, Мај, Јун 1 фор. 50 новчића.

I свеску I кола шаљем на углед кад нам се по-
шље у марци поштанској 10 новчића.

КЊИЖАРА
ВЕЛИМИРА ВАЛОЖИЋА.

ПРЕТПЛАТА СЕ ШАЉЕ
КЊИЖАРИ БРАЋЕ ЈОВАНОВИЋА У ПАНЧЕВО

РЕД ШЛОВИДАБЕ.

Пошт. лађа 1888. до
од 22. марта даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ : сваки
дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОГИСКЕ ШТАЦИЈЕ : изузи-
мајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД : сваки дан
у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ : средом.
петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у
10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта

Фрања Христоф, Берлин и Праг. 4—6

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под.
Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића.

Сезона од 1 маја до конца октобра.

Пошта и брзојав.

ЛЈЕЧИЛИШТЕ ТОПУСКО

хрватски Gastein

бистре, блатне и парне купке од 30 до 46° Целе. спојене са тушом, електриком и масажом рабе са исвреним и ненадкриљивим успјехом код хрон. реуматизма мишића и зглоба, код свих хрон. ексудата, болести живца и коже, главобољи, обће тјелесне слабоће и хрон. упале материце.

Станови и купке удобно и елегантно ново уређени, извртне гостионе, циене изванредно низке и по области установљене, собе почамши од 60 н. купељи од 20 новч.

За удобност и забаву гостију красни насада и перивоја, излети у дражесну околицу, гласба, вјенчићи, томболе, библиотека. —

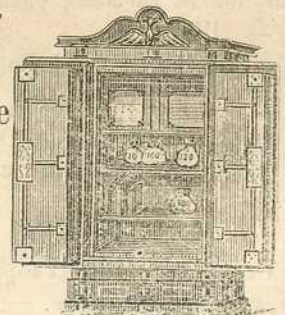
Топуско удаљено је од Сиска 5 сати, покривене кочије уз цијену од 10 фор. а обична отворена кола 5 фор. шаље закупник Урош Вурдеља на наручбу колодвору или пароброду у Сисак. — Купалишни проспект може се на захтев од купалишне управе добити.

1—3 Урош Вурдеља, закупник купатила.

КАСЕ

по најновијој амери-
канској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

1—36